

עב:

עין משפט
נר מצוה

א' א מיי' פט"ז מהל' מאכלות
אסורות הלכה ח:
ב' ב מיי' שם הלכה ג טור
ש"ע י"ד סי' קי סעיף א:
ב' ג שו"ע שם צהג"ה:

שינויי נוסחאות

[illegible]

נוסחאות רש"י כת"י

דלקו. שנאמר (דברים כג) פן
תתקדש תוקד אש: מוט ידלקו.
דרכין דחשיבי לא בטלי: יעלו באחד
ממאסים. שזה דין עליה לערלה
לכלאי הכרס כל שכל באיסורו
שכל בהעלאתו: אם שדרו לימנח

מקדש. אוסר את כל המעורבין ב: וימו
לפי שהן חשובין: אגוזי פרך ורימו
בגון קולסי כרוב ודלעת שאין מין

שיטה מקובצת בולן ידלקו
סוכים חזן
שאל קונה יין מן הגוי. ומכאן משמע
ישראל שאין ישראל אחר מביירי (ו) וא
נאכלה אחת בלא שהיה יחלקו ביניה
הרשב"א (ח"א) סי' תש"ל: ר"ע

[illegible]

ספקס ספיקא^א דמומר ומיהו איכא חדא צרייתא צריס מסכת צילה^א וקומני התם נתעברה צאלף כולן אסורות ואין לחוש צהא דלא^א יהוההיהא נמי מוקי רב פפא צצילה כצרי יהודה אליצא דצרי יהושע^א אומר רציו תם דהא צקמני נתעברה צאלף כולן אסורות לא קס^א ידלקו נתעברו באחריו כולן ידלקו דברי רבי יוחנן^א יעלו באחד ומאתים^א כל^א שדרכו למ^א אומרים אינו מקדש^א בלבד רבי עקיבא^א אגויי פרך ורימוני^א וחילפי תרדין וקילחי^א עקיבא מוסיף^א אף^א הראוי לערלה ערלה^א כלאי הכרם ואיתמר^א יאת שדרכו למנות^א שדרכו למנות שנינו^א לרבי יוחנן מאי איכא^א האי תנא תנא דליט^א

ללקמן (דף ע"ד.) דבסתמא דקמי' כוס של עזרות כוכבים שגבל לאורו
מנלה כוסות כולן אסורות פירש אחד מהן לייצוא ומריצוא לייצוא
וממוטרין דלמאי נקט מריצוא לייצוא הא בפירש אחד מהן לייצוא
דמנא דלסר אסר אפילו בכמה ספיקות וכן רצ"ך לומר צעל כרס
הרימוני אשמורו לא גדול ולא קטן אלא ציוני ולמה החכמו
ואמרו לשער בהן את ההללס רבי עקיבא אמר לכל וכן החכמו
אלא החכמו רימוני דין וחזירי גבע אלא שיהו מתעשרין ודאי בכל
חצר ומאותה משנה יש ללקדק דסתם רימונים אפילו כל שדרכו
שדרכו ליננות שנינו ולרבי יהודה כל הרימונים חסוצים כל שדרכו
רימוני דין לענין קדוש אלמא כל הרימונים מקדשים ושזו לרימוני
כמו רבי מאיר ורצ"ך עיון ביירושלמי בפרק בתרא דערלה [ה"ד] וכמדו
ואחרות דאחרות לא מני' לתמי' ראה דספק ספיקא אסור דדינלמא
צ"י [י"י] פעמים כיון דקאי אכל האחרות דאסורא דליטערך ליה לא
שרינן תמי רובא גבי יוחסין בסוף פ"ק דכתובות (דף ע"ו.) דלמחר
קטנה ואין הולכין אחר רוב עיר גרידתא ואפילו גדולה ^א כלנט

בְּיֹדָיו יִדְבְּקוּ. ואם תאמר מאי שנא הכא דקמתי ידלקו בשמעתר
אליעזר לדימא יוֹיָךְ הנאה לים המלח כמו בְּקִיפִי כל הכלמא
רבינו שמואל פירש שם דהוא הדין בכל האיסורין אמר רבי אליעזר
כוכבים לפי שחופסת דמיה וכשמוּלֵךְ הנאה לים המלח נראה כאִי
גבשי הא דתניא בפרק הגזול ע"ס (ב"מ פג.) שֶׁנֶּצְעוּ בְּקִיפִי
המלח אצל בעלה וכללאו לשקור חמור וזר ופטר חמור וכל
יוֹפִי טעם זה טענה ויכוסות ובער דמיה צעודות כוכבים
בעיני עבודת כוכבים ואפה זו את הפת ונטל ממנה כרכר וזר
האיסור צנין וההוא גברא דליחערב ליה חציתא דחמרא (ע"ס) כיון ד⁷
אֵלֶּא או למכור או ליתן לפועלין אצל שיהנה הוא עצמו לא דליסורא
הני דמקטת ערלה ימכרו כולן לעובד כוכבים חוץ מדמי איסור הנגזר
(עד.) גבי יין נסך וצירושלמי (עילה פ"ה ה"א) פריך לה ומשני דחיישין ככולהו
ביין נסך ליכא למיחש וכן צפת ובגד דכל הכלמייס (ע"ס מט.) דאע"ג
יקנה ממנו ישראל ויתן לפועליו וחציתא דההוא גברא אס היה
שבו וחציות סתומות נמי איכא למיחש שימכרם הנגזר כוכבים
שם שגפרין כדאמר בפסיקתא (רבי פ"ה א) כפרשתא דיהודה וישראל
שיש בו שלשה מינין

אף בברות ש' בע' ה'בית. אבל של נחתום לא שהם קטנות והא' נטלה שאני לחם הפנים דמסמיה ^ל ט' וראוי להסבד בחמית של בעל הצי' דהא קמני נמערבו בחמרים כולן אסורין בהנאה ו' דהא קמני תעלה בנאח' ומאמ'ס וא' לאו ה'היא דמסכת ערלה ל' מתניתין דמסכת ע' ^ל א'פילו בשל נחתום וכדרי' דמאיר דלמ' את ערלה מוכח' דקס' פת א'פילו לרבי מאיר עולה בנאח' ומאמ'ס ^ל ד' ונני ה'ראוי לתרומה דתרומה דמאמ'ס נני כיון דחשבי' לא נטילי ו' למיתני ה'אי לישנא ונראה ש'ס עדיין לתר' משום דלמ'ס ידלקו ו' דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסורי הנאה כ'

קדש. לשון פן תקדש: והקמים אומרים אינו מקדש. אלא בטל. חוץ משהו דברים שאין בטעין אלא מקדשין
 דין. חשבונין הן: הראוי אלא לעולם. אורסין את מערובתן אם ערלה הן: הראוי לנאכל בהדרגה. ולא לערלה
 הן: מנה דלעורא דקדושות. ר' יהודה אליהו דר' יהושע דאמר כל דבר שיש לו מניין כלל ואפילו אין דבר
 מיוחד במנין לבדו:

[illegible]

תחלה אינה מתקיימת כי אם בהסכמת הורב, מכל מקום דינו שהזוהרה תורה שלא לחלוק על דעת הגורל והחשוב שלא תבוטל ברוב, לכל המקומות שלא אמרה תורה לבטל ברוב ברוב חשוב, וְגַל־יהיה ראיה מפורשת מן התורה אִינִי שיהיה מורשת, וכבודו לא יִקָּטַע ויסבורא ליה שהוא מהִ'ת ואילל לחומרא, אִינִי שִׁמ־דרישׁ סִיל דבר חשוב אסורו מהִ'ת, ואילל לשעמה בספק מעילה, דמשיחִ'א לבִּי אִינִי (א) ובכמה דוכתי. שוב אחרי ההפוש מצאתי כמו כן להרוב פרישׁ שנתקשה בו, ולכן דחה מִי־ש התוס' כאן בִּי, וילדיני חיאל לו כותריה (שאלת ענין)

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

בְּרִייתָא דְּרִישׁ מִסְכָּת צִיָּה (דף 1.) לְאֶסְרָה סָפֵק סְפִיקָא דְקִתְנִי וּסְפִיקָא אֲסוּר וּמוֹקֵי לֵה בִּסְפֵק טְרִיפָה
 ת' וְאִין לְחוּשׁ בְּהָא לֵאל מִימֵי לְקִמֵּן כִּיּוֹן דְּבִרְיִיתָא הִיא דְמֵא' אֹלְמָא מְבִרְיִיתָא דְרִישׁ יְהוּדָה
 יְהוּדָה אֲלִיצָא דְרִישׁ יְהוֹשֻׁעַ וְעִדְיָא לִיה לְאִתּוּי' בְּרִייתָא דְמִפּוּרֶשׁ בֵּה רִישׁ יְהוּדָה צְהַדִּיא וְעוּד
 מְנַלָּךְ כּוּלָּן אֲסוּרוֹת לֹא קָא' אֲסִפְקִיָה אֲלֵא אֲזִדְהָא תַּעַד לְדִפְּלוּ רִישׁ יְהוּדָה לְאֶסְרָה לְקִמֵּן סָפֵק

יִדְלְקוּ. דְּכַתִּיב פֶּן תּוֹקֵשׁ [דְּגָרִים כ].
 א) תּוֹקֵשׁ אֵשׁ: בָּאֶחָד וּמֵאִסִּים. וזו הִיא
 עֲלִיית עֶרְלָה וּכְלָאֵי הַכֹּהֵן דְּמִרְוּמָה
 עוֹלָה בָּאֶחָד וּמֵאָה וְיָכִין שֶׁכָּפַל אֶת
 הָאִסּוּר שֶׁאִסּוּרוֹ אִסּוּר הַנָּאֵל
 כָּפַל אֶת הָעֲלִיָּה הַכִּי תִּנָּה לָהּ
 ב) כִּסְפֵי גִזִּי מִכֹּל חֶלְבֹן אֶת מִקְדָּשׁ
 מִמֶּנּוּ [בְּמַדְבַּר יח] דְּמִשְׁתַּעֲבִי כְּמִרְוּמֹת
 מִנְּשֵׁר שֶׁהִיא אֶחָד מִמֵּאֵה וְיָכִין לִיה
 מִקְדָּשׁוֹ וּמִשְׁמֶרֶת ד) שֶׁמִּקְדָּשׁוֹ מִקְדָּשׁ אֶת
 הַמִּתְעַרְבֵּין זו: אִינוּ מִקְדָּשׁ. אֲלֵא
 צִטָּל: אֲלֵא שֶׁשֶּׁה דְּכָרִים נִלְבָּד. הן
 שֶׁמִּקְדָּשֵׁן אֶת כָּל הַמִּתְעַרְבֵּים בֵּין
 מִמּוֹךְ שֶׁהֵן גְּדוּלִים וְדִמְיָן יִקְרִים
 וְחִשּׁוּבֵן בְּמִיָּן: פֶּרֶךְ וּבִדֵּן מִקּוּמוֹת
 הן: חִילְפֵי ה) תִּרְדִּין וְקִלְפֵי כְּרוֹב.
 לְשׁוֹן קֶלֶם צִירֵק שֶׁלֹּ: כָּל ה)
 כְּרָאִיו לְעֶרְלָה עֶרְלָה מֵה שֶׁשֶּׁ

בזכות כוכבים שנפל לאור
 זן לריבוא ומריבוא לריבוא

באילן ^ו מין אילן וראוי לערלה מקדש את עירובו באיסור ערלה:
 כל

וכן צריך לומר בעל כרחי דרימוני בן לרי יהודה לאו דוקא ומדעתו ^[א] במסכת כלים (פ"ח) אלא ציננו ולמה החכמו רימוני בן שיהו מקדשין כל שהן דברי רבי מאיר רבי יוחנן בן גורי אומר כל ולכן החכמו לשער בהן את הכלים ושהן ^[ב] מקדשין כל שהן רבי יהודה ^[ג] אומר רימוניו מתעשרין ודאי בל מקום פירוש דקסמיהו ^[ד] מצוי העובדי כוכבים כל פירש בערוך בערך רימוניו אפילו כל שדרכו לא חשיבו ^[ה] דלא תשוי דרבי מאיר אדרבי מאיר לרש לקיש דלאמר כל החכמו חשבוים חשבים כל שדרכו דהא רבי יהודה סבר דליטרא קציעות לא בטלה וקטני לא החכמו ים מקדשים ושוו לרימוני בן דלי רימוני ציננוים אינן מקדשין א"כ היה לו להזכיר לענין קידוש תבואה דעלה ^[ו] וכמדומה שיש שם טעות סופר ויש מפרשים דאפילו גרסינן בכל הכ משינות פתח ספיקא אסור דלימא הכי קאמר וכל האחרות באחרות ואינן לתמוה מה חידוש הוא לשנות אלא לתאמתה דאפטרין ליה לאשתרען ^[ז] דאמר רבי רוח דאבי שאר מילא אסרינן דהא רובא ^[ח] דכמזות (דף ע"ג) לאמר הולכין דאמר ר"ב העיר והוא דאבי רוב צהריה ודאפילו עיר דתא ואפילו גדולה ^[ט] כאנטיובא ^[י] ואחרי רוב סיעה גרידחא: [ועי' מוס' צינות פא. ד"ה תעשרבן]

ואל דקתי ידלקו כשנתערבו וכן ככל האיסורין השניים שם במסכת ערלה (פ"א) ולא פליג ר' זמנא כמו בק"ם כל הכלמים (ע"ז מט:) לענין עבודת כוכבים וכוותיה הילכתא דרפסקין ב' מיחו האיסורין אמר רבי אליעזר יולין הנאה לים המלח ונראה דרבי אליעזר פליג דווקא גבי עבודת הגה לים המלח נראה כאלו מולין האיסור ומהאי טעמא הוה אמרין נמי הכי לענין שביעית (קא) בגד שצבעו בקליפי שביעית ידלק אם היה מתערב באחרים הוה אמרין יולין הנאה לים ופטר חמור וכל שאר האיסורים הלא תפסי אמרין לרבי אליעזר ידלק אפילו מתערב מימיני עבודת כוכבים בני דהולכת הלא לים המלח עוד יש לפרש דדוקא בנמור שהסיקו ינטול ממנה כרכר וארג בה את הבגד אמר' יולין הנאה לים המלח כשנתערב לפי שאין ממשות ימא לחמרא (ע"ז סח) כיון ד' דאי אפשר להנות [א] בהולכת הנאה אלא היתר הנאה שאינה בגוף [ב] של עצמו הוה הוא עצמו לא לאיסורא [ג] בשתיה שרי על ידי ב' וזו [ד] ואם תאמר מאי טעמא לא אמר' בכל יבשים חוץ מדמי יסור הנאה שבו בדקאמר רבן שמעון בן גמליאל צפיק בתרא דמסכת ע"ז (דף ריך) לה ומשי דחיישין בכולהו אם ימכרו לעובד כוכבים שמה וחזור העובד כוכבים וימכור לישראל אבל הכלמים (ע"ז מט:) דאע"ג דפת של עובד כוכבים אסור באכילה בהנאה מיהא שרי וחיישין שמה דההוא גברא אם היה רואה למכור כל יינו יחד ה"ה דהוה מני למכור חוץ מדמי איסורא שימכרם העובד כוכבים לישראל דמיירי בשמן [ז] חוץ בציץ תפוחים: [ח] ו' אנווי פדך. על שפסטה את יהודה לישראל רבים אחר פרעתי ישמעאל על אל גינת אבא דדרשין שנמשלו ישראל לאבא שיש בו שלשה מינין של פך שפךר מעמא:

תוס' לא שהם קטנות והא' דמשמע בסוף הערל (וימות דף פא): דחתיכה של לחם הפנים בשל חולין לא טפי ור'א' להתבדד בחתיכה ואפה זו את הפת בפי' כל הללמים (ע"י מט'): רצין לאוקומא בכברות ים כולן אסורין בהנאה ואפה זו את הפת דתנן במסכת ערלה (פ"ג מ"ה) לא בשל בשל בעל הבית זו היאה דמסכת ערלה לא היינו רצינין לחלק בין לחם הפנים לשאר לחם והוה מני' לאוקומי וכדרי' מאיר דלמא ר' א' שדרכו ל'ימנות מקדש או כל שדרכו ל'יש לקיש אבל ממתניתין דמסכת עולה בלחם ומאמס' א' **הרא"י** **לע"ר** ע"ר.ה' בירושלמי (שלה פ"ג ה"ה) מדקדק אמאי לא תנא ר' יוון דחשיב ל'גטלי ואין עולין בלחם ומאמס ומשם דכולם ר'אויס לתרומה ולא שייך ר' משום דקמי' דלקון ועולין בלחם ומאמס' ואין דין או נובה בתרומה ועוד הוה מני' לשנויי' שזמנין ואיסורי' הנאה כדאמרינן במסכת ע"י (דף עז.) אמתניתין דהתם פרק בתרא:

חשוב דלא מיבטל ברובא נמי ליתיה אלא מדרבנן, והדא קמיא לידוכתה, וכא הוי דברי. אמר ר' אבהו
לדמיא מיא דברי הכל, ותנאי שקלת מילמילא כי לפוס ריהטא אמר אי אמיא דאסקינא וליחלתא בסי
דלא ליתביח הקשו ההוסי קישימין ע"ל דמיא דאסורין מן התורה. ואומר אי אתא אבאמוראי פליגי
לממל לממל בסי, ויחסי ויטבילי בוכחמין בוכחמין וכו'. ודעה אי אתא שדרכו ליתביח
לממל לממל בסי, ויחסי ויטבילי בוכחמין בוכחמין וכו'.

[illegible]

(א) ירושׁ כלאים פ״ב ה״ח,
(ב) ע״ז עד. ירושׁ ערלה פ״ג
(ג) ה״ב, [עלה ג:] ע״י ירושׁ
ורומות פ״ד ה״ח, ערלה פ״ג
(ד) קידושין נו״, (ה) קרח
קמא [ע״ז] נדה נד. ירושׁ אתר
ירושׁ שם ד״ה [יחזק״ל,
ע״ן עירובין ס״א] שמחות
פ״ב ה״ג, (ז) ע״י צימזום פס״:
חז״ר ד״ה כולן ילקחן ובר״ש
ערלה פ״ג מ״ז ד״ה כולן,
(ח) [ע״י] פס״ג חז״ר צימזום פס״:
ד״ה ככרות].

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

רוב הפוסקים הסכימו כן. מ"מ
דבר חשוב ג"כ מדרבנן. מ"מ
תנאי. רבי מאיר ור"ע כדבעינן
יגנו או את שדרכו לימנות. דבלי

מסתייה לאחמורי באת שדר
ו. והיינו נמי עממיה דר"י דסל
קלה פשוט להראות פנים דר
דקה חשוב שאינו פשוט מחמת
לו ע"א) בדיני נפשות מחליין
בגון בדיני נפשות שלא יאמר
חשיבות לפעמים לדעת הגדול
בדעבא אף יאמר הגדול דעתו
לא. ע"כ מכאן למדנו בגין א
מוסיף אף ככרות של בעה"ב,
שמע' להו איכאכ בהזבח (דף)
פיר מתנ' בהכי, ואנן לא קיייל

מסורת הש"ס

א) תרומות פ"ד מ"י ב"ג:ג: ירוש' תרומות פ"ד ה"ז, ע"י ירושלמי ערלה פ"ב ה"א, ג) וינחם פד: וי"ק, ד) נשיין תוספות חולין ג: ד"ה ספקין (ס) ע"י לקמן פא. ועיקר דברי ר"י במנחות כב., ט) ד"ה לימא.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רבי יהודה אומר וכו' ואומר ד"ת דלא אמר ר' יהודה. ע"ן לקמן דף פז ע"ב תוס' ד"ה ה: בסעיף:

שינויי נוסחאות

א) פלוגתא דר"מ ור"י א"ת פסגה תרומות, אלא תוספתא תרומות פ"ה א"ת, לבן שפיר א"תא דרמיא והגר"י: ב) מפרש"י כאן מוכח דגרסי רדאין אותן, וכמו שא"ל בזיטן, וז"ה בתש"ס שם (דש"פ), ור' בנז"ל רש"י כ"י ד"ג: בתוספתא, ואולם בנז"ל התוספתא שלנו אינו. א"תא דרמיא מפי רש"י בנז"ל נ"י מוסף רש"י, משמע דמפרט הכרסא, משפטי דראין את העלינות, מינו חזק שם נמי תבז דראין אותן, ובכ"ז ויכירא הגירסא דראין את התחתנות: ג) באיזה ענינו דרסה דברי הכל יעלו, דרסה בעיגול דהיינו פלוגתהיהו, אלא אמר רב פפא דרסה בעיגול ואין יודע היכן דרסה או לצפונה כו' פל"ל (ש"ס), וביה ב"בצ"ג ג' ע"א: ד) ונימנשך אחד חד מיניהו, וניקרב (ש"ס) וצ"ק, וביה ברש"י ובד"ר רפ"ס וש"ח: ז) משפוטא (ש"ס): ז' צ"ל וכליל (דפוס ורמיה): ז"ל צ"ל כאילו הן פורדות (ש"ס): ח) ע"י תוס' קדוש: ח' ונמשך אחד חד פל"ל (שכ"י): ח"י קשיא דר"מ אד"מ: דהא ד"מ בריבוי פל"ל (ב"ש): י) צ"ל ואע"ג (ש"ס): י"ב לזון תוס' יבמות א' גמי י"ח פל"ל (ש"ס): י"ד שריבוי ודי' פ"י: ג' צ"ל בדאורייתא (ב"ש): י"ז ב"ש שריבוי פ"י ותוס' יבמות פ"ג ע"א: י"ח ודחי קאמר ד"מ אליבא דר' יהושע פל"ל (ש"ס): י"ט צ"ל אלמא (ש"ס): י"ז דהתם (ב"ש) העיר התיב כו' פל"ל (ש"ס): י"ח ונמשך הכי כו' מדקדק פל"ל (צ"ס): י"ח צ"ל אין (צ"ס): י"ט נפלו לנת (ב"ש): י"ז והיא דחד טעמא וחד ד"ל (ב"ש): י"ח צ"ל ממתערב, דהא (ב"ש) צ"ל כדבר (שכ"י): י"ט תרומות (ב"ש): י"ז עבדין יעלה פל"ל (צ"ס): י"ח וזחלין בחולין שאנין (ד"ח): י"ז צ"ל וסבר (ש"ס): י"ח צ"ל אפילו למ"ד (ב"ש) מיתב עליהם מנחק (צ"ס): י"ח צ"ל אי"צ אפילו נפל (צ"ס): י"ח דההיא (צ"ס): י"ח לא נספחים דר"ה לא נמלך בפי' גיד הנשה לא הקשו א"ל חמיון, ואולי היה ק"י נדקטם (גליון), ויומר נהלא דל"ל לנהיב בשמי' ופריך התיסי'. ומנו שטא נספקי' ר' מרדכי ממתי' וז"ל ומשני בריה חשיב אחד בטלה, ומשני התיסי' תיפוק ליה יהודה הגיד קבוע ומתירא, דלא חשיב תרומה על מוצאו כו' בער"ל: לב) כ"הי חד חד מיניהו גרס והס"ד והס"פ דף סוף העמוד יעלם:

ליקוטים

וה"ל קבוע וכל קבוע במחצת קל מחצת דמי. והא דקייילי מדאורייתא אף בתרי בטיל היינו הויא שמעורב ואינו ניכר האיסור כו' ובדבר חשוב אפי' מעורב לא בטיל ואמר לו קבוע פריש ומשני נמשך בתמיה הוה כו' כדאמר בפי' התערובת גבי תערובת בעלי חיים חדחשיב ולא בטיל דפריך ונמשך ונקריב חד מיניהו ונימא כל פרישי מרובא פרישי ומשני נמשך בתמיה הוה ליה קבוע וכו' קבוע כו', ועיקר הטעם אינו משום קבוע אלא משום דבעלי חיים לא בטיל כמו דבר שדרכו לימנות. (תוס' חולין ג:)

שיטה מקובצת ונמשך חד חד מיניהו וכו'. וא"ת א"ת אמרין בעלי חיים חשיבו ולא בטיל. וי"ל דהיינו דוקא כי שקלין סילס או רוכס או ודאי לא יעילי המשכה, אבל אם משך כל אחד מהם בפני עצמו נמיא שפיר כל דפריש מרובא קא פריש: הוה ליה קבוע כו'. בפרק גיד הנשה דף טז: מנן גיד הנשה (שנתערב) (שנתערב) שם הדיין דתן משניו נתתן טעם ולא אז טולן אסורין ופריך בגמרא (דף טז: טז:) ויבטול כדכח ומשני בזימי חשיב ולא בטילה, ופריך א"ל למה לו לשנוי הכי תיפוק ליה משום גזיר השע קטע וכו' קבוע כמחלה על מחלה ומשני דלזן חשיב מחלה על מחלה רק היכא שדוע חמיק מקוים קביעתו כי הויא דמשע חמיות דמחא של גיבול דדוע ומוכרי במקום קביעות. והשתא קאמ' א"כ מהי משני הא הו ליה קטע והלא חזן האיסור דדוע ומוכרי. וי"ל דשאינו הא הו שום חשיבות דבעלי חיים ומתוך כך לא בטעין דדוע ומוכרי: ר"ח אומר ר"י אבל בתרומה בושתי' לא. וטעמא קציעות מדרבנן אלב לא לעילי דאורייתא ממילא טפי. ועד י"י למר דלעיל מיירי אליבא דנפשיה והבא אליבא דרביה (תוס' מהר"ם): ד"ה רבי יהודה ב' א' אלמא דאפילו לא עולה באחד ובאחר. ובתוס' מהר"ם מירך הא דרייה הכי"י הלזן לקמן:

כל דבר שיש בו מנין. כל שדרכו לימנות כלל כגון ליטרואות של קציעות שרוב בני אדם אין מוכרין בזמנין אלא דורסין אותם בעיגול ומוכר כל העיגול יחד הואיל ופעמים שמונין הליטרואות לצד למוכרם בזמנין: **ואפילו דרבנן**. במידה לאיסוריה מדרבנן כגון תרומת קציעות לא

בטיל הואיל ודרכו לימנות כלל כ"ש

בדאורייתא כגון פסולי קרבן דמתני': **ליטרא קציעות**. משקל ליטרא של תאנים יבישות של תרומה שקיעטם באומלם בכלי ששמו מקצוע: **שדרסה** ע"פ עיגול. שם כלי הוא עגול ודורסין בה קציעות ונדבקין זו בזו ונעשין עיגול כעין גבינה: על פי. דוקא נקט שגראית לעינים: ואין יודע. איזה פי כלי נאסר ובכל התחמומות פשטין ה' ליה שאין התרומה מעורבת בהן אלא הפומין לצדם בספק האיסור: רבי מאיר ורבי יהודה איבנה אחרן. וכו' שוא בזיטן, וז"ה בתש"ס שם (דש"פ), ור' בנז"ל רש"י כ"י ד"ג: בתוספתא, ואולם בנז"ל התוספתא שלנו אינו. א"תא דרמיא מפי רש"י בנז"ל נ"י מוסף רש"י, משמע דמפרט הכרסא, משפטי דראין את העלינות, מינו חזק שם נמי תבז דראין אותן, ובכ"ז ויכירא הגירסא דראין את התחתנות: ג) באיזה ענינו דרסה דברי הכל יעלו, דרסה בעיגול דהיינו פלוגתהיהו, אלא אמר רב פפא דרסה בעיגול ואין יודע היכן דרסה או לצפונה כו' פל"ל (ש"ס), וביה ב"בצ"ג ג' ע"א: ד) ונימנשך אחד חד מיניהו, וניקרב (ש"ס) וצ"ק, וביה ברש"י ובד"ר רפ"ס וש"ח: ז) משפוטא (ש"ס): ז' צ"ל וכליל (דפוס ורמיה): ז"ל צ"ל כאילו הן פורדות (ש"ס): ח) ע"י תוס' קדוש: ח' ונמשך אחד חד פל"ל (שכ"י): ח"י קשיא דר"מ אד"מ: דהא ד"מ בריבוי פל"ל (ב"ש): י) צ"ל ואע"ג (ש"ס): י"ב לזון תוס' יבמות א' גמי י"ח פל"ל (ש"ס): י"ד שריבוי ודי' פ"י: ג' צ"ל בדאורייתא (ב"ש): י"ז ב"ש שריבוי פ"י ותוס' יבמות פ"ג ע"א: י"ח ודחי קאמר ד"מ אליבא דר' יהושע פל"ל (ש"ס): י"ט צ"ל אלמא (ש"ס): י"ז דהתם (ב"ש) העיר התיב כו' פל"ל (ש"ס): י"ח ונמשך הכי כו' מדקדק פל"ל (צ"ס): י"ח צ"ל אין (צ"ס): י"ט נפלו לנת (ב"ש): י"ח והיא דחד טעמא וחד ד"ל (ב"ש): י"ח צ"ל ממתערב, דהא (ב"ש) צ"ל כדבר (שכ"י): י"ט תרומות (ב"ש): י"ז עבדין יעלה פל"ל (צ"ס): י"ח וזחלין בחולין שאנין (ד"ח): י"ז צ"ל וסבר (ש"ס): י"ח צ"ל אפילו למ"ד (ב"ש) מיתב עליהם מנחק (צ"ס): י"ח צ"ל אי"צ אפילו נפל (צ"ס): י"ח דההיא (צ"ס): י"ח לא נספחים דר"ה לא נמלך בפי' גיד הנשה לא הקשו א"ל חמיון, ואולי היה ק"י נדקטם (גליון), ויומר נהלא דל"ל לנהיב בשמי' ופריך התיסי'. ומנו שטא נספקי' ר' מרדכי ממתי' וז"ל ומשני בריה חשיב אחד בטלה, ומשני התיסי' תיפוק ליה יהודה הגיד קבוע ומתירא, דלא חשיב תרומה על מוצאו כו' בער"ל: לב) כ"הי חד חד מיניהו גרס והס"ד והס"פ דף סוף העמוד יעלם:

הפומין אסורין. שהתחמומות שאינן בכלל הספק אין מעלות הפומין: **אפילו יש שם ג' מאות פומין לא יעלו**. דכל שדרכו לימנות לא בטיל: **דרסה בעיגול ואינו יודע באיזה מקום נ"ו**. שדרסה במקום השולים שהכלי רחב והרבה ליטרואות סדורות לרחבו: **דברי הכל יעלו**. הואיל ולימיה לאיסוריה בעיניה שגדרם ונדבק באחרות למעלהלם ומן ההלך אין כאן דבר שבזמנין כלל: **ה"ג ונמשך ט**]. **חד חד מיניהו ונקריב נ"ו**. יטלם אחד אחד ובכל חד וחד נימא מרובא הוא: ופרכינן נמשך. בתמיה. משמע יקחם אחד אחד מתוך העדר הא הוה לו האיסור קבוע ועומד ביניהם וקיימא לן כסנהדרין (דף עט.) מוארב לו פרט לזרק אכן לגו דכל

בדאורייתא בתאנים ומאינו סתם תרומה דאיירי בצביכורים דתנן במסכת פרה פ' י"א (מ"ג) דיבילה של תרומה שנפלה למי תטאת נטלה ואכלה אם יש כבינה חייב טמאה צין טהורה המים טמאים והאכלה חייב מיתה פ"י כשנטלה אדם מיד נטמא גופו מחמת נושא מי תטאת וא"ל להיות האוכלה חייב מיתה בסתם תרומה דתמיות פירות דרבנן אף לא נאמר דבתרומת צביכורים מיירי והי"נ ט]. מדקדק ר"י מהא דשיגול בעיגולין עולה אלא אם עולה אפילו בצביכורים בדאורייתא ודומק הוא זה אלא ש לחלק דלענין דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט]. דדבר המתערב הוא הוא ולא כדדריש התם במגילה (דף ג:) אשר לו חומה אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן וכן צריך לחלק ננמי לעילן כמו שפירשתי לעיל בפרק קדשי קדשים (דף סא. ד"ה מאי): והתחתנות מעצות את העלינות. אע"פ שאינן בספק דימוע הקילו בתרומת פירות דרבנן והא דתנן במס' תרומות פפ"ד (מ"ט) תאנה לבנה שנפלה לתוך לבנות ושחורות לבנות אסורות השחורות מותרות ואין השחורות מעלות את הלבנות לא דמי דהתם אינן ט]. השחורות ראיות להיות בספק דימוע שעלוטם השחורות יכירות מתוך לבנות: **רבי יהודה אומר ב'ו**. וא"ת לר' יהודה מאי איירא דבר שבזמנין אפילו כל מיני אוסר בכל שהוא דהא שמעי' ליה לר' יהודה לקמן בפירקין (דף עח.) דמין בזמניו לא בטיל ובסיפא נמי דקמתי דברי הכל לרבי יהודה יעלו אמאי יעלו וכן לקמן דנקט ר"י רימוני דזן אפילו כל מיני נמי וכן בפ' הנוקין (גיטין ד:) נפלו ט]. ונתפלעזו בשוגג יעלו דברי רבי יהודה אמאי והא מין בזמניו לא בטיל לר' יהודה ועוד תנן בפ' נוטל (שבת קמא:) רבי יהודה אומר מעלין את המדומע באחד ומאה * ואומר ר"ת דלא א"ר יהודה מין בזמניו בכל שהוא אלא בדבר לא דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט]. דדבר המתערב הוא הוא ולא דלמרי' בסוף ב"בא (דף נא:) דחטיין בחטיין לא בטיל לר' יהודה בקמח מיירי דהוי דבר המתערב תדע דגבי חטיין בשעורין קאמר התם דבטל משום דהוי מין בשאינו מינו ואמאי הא מינכרי מהדדי אלא ודאי בקמח מיירי ולא גרסי' בגיטין נפלו לגת ונתפלעזו אלא נפלו ונתפלעזו דלא מיירי בלא אלא ציבש וצענין זה מפרש ר"ת הא דא"ר יוחנן בסוף ע"ו (דף עג:) צ' כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שזוגן וערבן זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו וקשיא ליה כיון דתרומה עולה בא' ומאה א"כ מינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא ש"מ דבזמניו במשהו והא דא"ר יוחנן התם (דף עג:) דכל איסורין שבתורה בזמניו בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל היא ט]. דכיון דבחד טעמא הוא דמפרש התם טעמא דטבל דכהיתרו כך איסורו דחטיה אחת פוטרת את הכרי והא דהין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתא דתרומה עולה באחד ומאה דבדבר ישב וממתי' דהקומץ רבה (מנחות א) שתי מנחות שלא נקמזו דלא מצטלי ליה שייטם לצידול דמוקמינן התם כר' יהודה במנחות סולת איירי שנתערב אא] לגמרי דבדב ט]. ולא במאפה תנור ומחצת ומרחשת והיא דנבילה בשחוטת דהקומץ רבה (שם כג.) בשנימוחה. וה"ר יוס טוב מפלננ"י הקשה לר"ת מההיא דפסחים (דף טו.) דחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה חולין טמאין דלמרי' התם (דף כא.) דאם נפלה לך חולין דברי הכל תרד ומטמא אלמא דאפי' לא עולה באחד ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא דשאור של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לא מתערב יותר ממנו ועוד תניא במסכת תרומה ט]. בתוספתא פרק סאה תרומה לוג י"ן ללוג שנפל לתוך ק' לוגין עבדין ט]. וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק צין לא ליבש ויתירך דהא דתרומה עולה בא' ומאה נפילה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו חולין להיות כבטל דהיינו תרומה והיא דב' כוסות א' של תרומה ואחד של חולין ט]. שאינן מתוקנין דאפשר להם ליעשות תרומה אסבה ט]. לה ר' יוחנן כמאן דלמרי דהקומץ רבה (דף כג:) בטר מצטל אולינן והוי מין בזמניו וההיא דפסחים (דף כא.) ל"ק ט]. למ"ד בטר בטל אולינן דמשקין לכי סריחו אינן שם משקין עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבל בזמניו משכחת לה הא א"ל לאמצול דהיינו החולין שיש טבל וי"ל שנפל טבל טבול לתרומה בטבל שאינו טבול לתרומה דהוי מין בזמניו כיון דשם טבל עליהם ט]. על שיהיה א"נ טבל שראה פני הבית בטבל שלא ראה פני הבית א"נ ט]. נפל לתוך חולין מתוקנין ובעודה לתרומה ציד צעלים דאפשר לאתשולי עלה והשתא דלחמינן להכי איכא לאוקומי ההיא דב' כוסות בחולין מתוקנין וכגון דתרומה ציד צעלים וההיא דפסחים בתרומה ציד כהן ועוד יי"ל למירוח קמא כר"ת ט]. ההיא דפסחים (דף כא.) כר' חייא דאית ליה לר' יהודה נבלה ושחוטת בטלות זו בזו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו לענין משהו אע"פ שחשובין מין בזמניו לענין אחד ומאה דלא כגי להו בצ' אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דה"ג מוכח דהקומץ רבה (מנחות כג:) דלאו כ"ע אית להו דר' חייא וההיא משנה דאין דם מצטל דם פירש בקונטרס דהקומץ רבה (ג"י טז טז) לרב חסדא דלזיל בטר מצטל הויא דלא כרבי חייא ואפילו לרבי תינא דלזיל בטר בטל נראה דאיכא טובא ההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגלים מצטל מי רגלים לקמן בפירקין

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

עג.

ר"מ אומר רבי אֵלִיעֶזֶר אומר ב'ו. תימה לר"ל דאמר לעיל גבי חזילי תלתן לר"מ כל שדרכו קשיא ט]. דר"מ גופיה קסבר דליטרא קציעות בטלה דאע"ג א'א] דהויא כל שדרכו מיהו צפ' הערל (יבמות פא.) משמע דלא אמר ר"ל כל שדרכו מקדש אלא תרומה דאורייתא אבל בתרומה בזמן הזה דהיא מדרבנן לא וא"ת אם תרומה בזמן הזה דרבנן א"כ בטלה קדושת הארץ א"כ כלאי הכרם נמי דרבנן ואמאי תני כל שדרכו וי"ל דכלאי הכרם הוא חד דרבנן דאם לא בטלה קדושת הארץ היה דאוריית' אבל הכא תמתי דרבנן חד דבטלה קדושת הארץ ועוד דתרומת תאנים מדרבנן דלא מיחייב מדאורייתא אלא דגן מירוש ויהי א"נ ט]. דלעיל הכי פירושו שהיה ר"מ אומר כל שדרכו לימנות מקדש מדאורייתא ט]. וכיון דבדאורייתא כל שדרכו מקדש דין הוא שיקדש בדרבנן את שדרכו כגון חזילי תלתן של כלאי הכרם א"נ כלאי הכרם כיון שיש בהן איסור הנאה אע"י דבטלה קדושת הארץ חמור כמו מדאורייתא וא"ת ובפ"ק דמגילה (דף י.) היכי צעי למימר דקסבר ר"א קדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעמיד לכל ועוד דברי יהושע גופיה קאמר התם בדיא דהכי אלתא קסבר לא בטלה קדושת הארץ והכי ט]. לרבי

יהושע דליטרא קציעות בטלה לר"ל והיינו יכולין לפרש דלר' יהושע קדושת הארץ לא בטלה ומ"מ ליטרא קציעות עולה משום דתרומת תאנים דרבנן דמטעם זה הקילו בה לומר שהתחמומות מעלות את העלינות ואע"פ שלא נמערבו בכל העיגול והא דמשמע בפרק הערל (יבמות פא.) לר"ל דאי תרומה בזמן הזה דאורייתא לא היה עיגול בעיגולין עולה דקאמר ר"ו והלא אפי שונה עיגול שעיגולין עולה אלא ט]. תרומה דרבנן ואיזה הוכחה היא והלא ר' יהושע סבר מתקריבין אע"פ שאין בית דקדושת הבית לא בטלה וכ"ש קדושת הארץ ואפי' הכי סובר דעיגול עולה ובטל ויש לומר דר' יהושע יסבור דלא מקדש אלא ו' דברים ור"מ דסבר כל שדרכו לא סבר כוותיה בזה א"נ י"ל בדוקח התם ט]. פרק הערל (מ"ט) ה"ג היינו בתרומת צביכורים דהוי

בדאורייתא בתאנים ומאינו סתם תרומה דאיירי בצביכורים דתנן במסכת פרה פ' י"א (מ"ג) דיבילה של תרומה שנפלה למי תטאת נטלה ואכלה אם יש כבינה חייב טמאה צין טהורה המים טמאים והאכלה חייב מיתה פ"י כשנטלה אדם מיד נטמא גופו מחמת נושא מי תטאת וא"ל להיות האוכלה חייב מיתה בסתם תרומה דתמיות פירות דרבנן אף לא נאמר דבתרומת צביכורים מיירי והי"נ ט]. מדקדק ר"י מהא דשיגול בעיגולין עולה אלא אם עולה אפילו בצביכורים בדאורייתא ודומק הוא זה אלא ש לחלק דלענין דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט]. דדבר המתערב הוא הוא ולא כדדריש התם במגילה (דף ג:) אשר לו חומה אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן וכן צריך לחלק ננמי לעילן כמו שפירשתי לעיל בפרק קדשי קדשים (דף סא. ד"ה מאי): והתחתנות מעצות את העלינות. אע"פ שאינן בספק דימוע הקילו בתרומת פירות דרבנן והא דתנן במס' תרומות פפ"ד (מ"ט) תאנה לבנה שנפלה לתוך לבנות ושחורות לבנות אסורות השחורות מותרות ואין השחורות מעלות את הלבנות לא דמי דהתם אינן ט]. השחורות ראיות להיות בספק דימוע שעלוטם השחורות יכירות מתוך לבנות: **רבי יהודה אומר ב'ו**. וא"ת לר' יהודה מאי איירא דבר שבזמנין אפילו כל מיני אוסר בכל שהוא דהא שמעי' ליה לר' יהודה לקמן בפירקין (דף עח.) דמין בזמניו לא בטיל ובסיפא נמי דקמתי דברי הכל לרבי יהודה יעלו אמאי יעלו וכן לקמן דנקט ר"י רימוני דזן אפילו כל מיני נמי וכן בפ' הנוקין (גיטין ד:) נפלו ט]. ונתפלעזו בשוגג יעלו דברי רבי יהודה אמאי והא מין בזמניו לא בטיל לר' יהודה ועוד תנן בפ' נוטל (שבת קמא:) רבי יהודה אומר מעלין את המדומע באחד ומאה * ואומר ר"ת דלא א"ר יהודה מין בזמניו בכל שהוא אלא בדבר לא דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט]. דדבר המתערב הוא הוא ולא דלמרי' בסוף ב"בא (דף נא:) דחטיין בחטיין לא בטיל לר' יהודה בקמח מיירי דהוי דבר המתערב תדע דגבי חטיין בשעורין קאמר התם דבטל משום דהוי מין בשאינו מינו ואמאי הא מינכרי מהדדי אלא ודאי בקמח מיירי ולא גרסי' בגיטין נפלו לגת ונתפלעזו אלא נפלו ונתפלעזו דלא מיירי בלא אלא ציבש וצענין זה מפרש ר"ת הא דא"ר יוחנן בסוף ע"ו (דף עג:) צ' כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שזוגן וערבן זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו וקשיא ליה כיון דתרומה עולה בא' ומאה א"כ מינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא ש"מ דבזמניו במשהו והא דא"ר יוחנן התם (דף עג:) דכל איסורין שבתורה בזמניו בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל היא ט]. דכיון דבחד טעמא הוא דמפרש התם טעמא דטבל דכהיתרו כך איסורו דחטיה אחת פוטרת את הכרי והא דהין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתא דתרומה עולה באחד ומאה דבדבר ישב וממתי' דהקומץ רבה (מנחות א) שתי מנחות שלא נקמזו דלא מצטלי ליה שייטם לצידול דמוקמינן התם כר' יהודה במנחות סולת איירי שנתערב אא] לגמרי דבדב ט]. ולא במאפה תנור ומחצת ומרחשת והיא דנבילה בשחוטת דהקומץ רבה (שם כג.) בשנימוחה. וה"ר יוס טוב מפלננ"י הקשה לר"ת מההיא דפסחים (דף טו.) דחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה חולין טמאין דלמרי' התם (דף כא.) דאם נפלה לך חולין דברי הכל תרד ומטמא אלמא דאפי' לא עולה באחד ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא דשאור של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לא מתערב יותר ממנו ועוד תניא במסכת תרומה ט]. בתוספתא פרק סאה תרומה לוג י"ן ללוג שנפל לתוך ק' לוגין עבדין ט]. וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק צין לא ליבש ויתירך דהא דתרומה עולה בא' ומאה נפילה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו חולין להיות כבטל דהיינו תרומה והיא דב' כוסות א' של תרומה ואחד של חולין ט]. שאינן מתוקנין דאפשר להם ליעשות תרומה אסבה ט]. לה ר' יוחנן כמאן דלמרי דהקומץ רבה (דף כג:) בטר מצטל אולינן והוי מין בזמניו וההיא דפסחים (דף כא.) ל"ק ט]. למ"ד בטר בטל אולינן דמשקין לכי סריחו אינן שם משקין עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבל בזמניו משכחת לה הא א"ל לאמצול דהיינו החולין שיש טבל וי"ל שנפל טבל טבול לתרומה בטבל שאינו טבול לתרומה דהוי מין בזמניו כיון דשם טבל עליהם ט]. על שיהיה א"נ טבל שראה פני הבית בטבל שלא ראה פני הבית א"נ ט]. נפל לתוך חולין מתוקנין ובעודה לתרומה ציד צעלים דאפשר לאתשולי עלה והשתא דלחמינן להכי איכא לאוקומי ההיא דב' כוסות בחולין מתוקנין וכגון דתרומה ציד צעלים וההיא דפסחים בתרומה ציד כהן ועוד יי"ל למירוח קמא כר"ת ט]. ההיא דפסחים (דף כא.) כר' חייא דאית ליה לר' יהודה נבלה ושחוטת בטלות זו בזו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו לענין משהו אע"פ שחשובין מין בזמניו לענין אחד ומאה דלא כגי להו בצ' אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דה"ג מוכח דהקומץ רבה (מנחות כג:) דלאו כ"ע אית להו דר' חייא וההיא משנה דאין דם מצטל דם פירש בקונטרס דהקומץ רבה (ג"י טז טז) לרב חסדא דלזיל בטר מצטל הויא דלא כרבי חייא ואפילו לרבי תינא דלזיל בטר בטל נראה דאיכא טובא ההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגלים מצטל מי רגלים לקמן בפירקין

יג א מ"י פרק י"ד מהלכות תרומות הלכה ו: יד ב מ"י שם הלכה ו: ב"ו ג מ"י פ"י מהל' פסחים הל"א ופס"י מהל' תאכלות אסורות הל"ז טו"ש"ע י"ד טמן קי סעיף א:

מוסף רש"י

אפילו בדרבנן. אפילו במדי דרבנן כגון ליטרא קציעות דאיירי בתרומת פירות דרבנן: ליטרא קציעות. תאנים שנתכבשו בשדה וקצטן במקצוע, והוא שם כלי העשוי לקץ ומתוכו צו טוקאי התאנים ואחר כך דורסין אותם בכלי עגול וכן נדבקין יחד ונעשין בגביהם והוא נקרא עגולי דעילה וכצנצן למוכרין מסירין בגמריהם ומזקין במשקל ליטרא (ביצה ג.) קציעות. מקצוע. כלי (שבתין) (שש"תין) זו הגרונות, ועל שם כלי קרי להו קציעות במה דמיון לזון (ד"ה) שדרסה על פי עיגול. ע"פ שם ששמו עגול שבו עשויין העגולין: ואינו יודע באיזו עיגול. אלב יודע ששם פיו הוא ואלו תמוט: ר' מאיר אומר. כן מחלקן ר' אליעזר ור' יהושע דבב' זו, ר' אליעזר אומר אע"פ שאין ליטרות תחמומות בספק דמעות, מלטרפות תחמומות אל הסומין של כל טעולים הללו (ביצה ג.) דראין אותן כאילו הן פרידות. אם אין כלן מלח פומין של היתר שיהא כהן כדי להעלות פי האיסור בלחד ומאה, רואין כאילו ליטרות של כל הסומין פורדות מעל הסומין ומשרבות בשל שולים ומלחלו סולם בספק הדמעות ומלטרפות תחמומות להעלות את ליטרא שעל הפה, דהואיל ותרומת פירות דרבנן מקילים בהעלאהם: אם יש מאה פומין. של היתר לכל פומין של איסור: יעלה. מעלין אותן בלחד ומאה: ואם לאו הפומין אסורין. ואין השולים מעלין לבטל הסומין. הואיל ואין בספק הדמעות: ר' יהודה אומר. לא כן כן מחלקן ר' אליעזר ו' יהושע, אלב כן מחלקן ר"א אומר כו': אפילו יש שם שלש מאות פומין. וכולן בכלל הספק: לא יעלה. אין מעלין את היתר, הואיל ופומי הכל דבר שיש בו מנין הוא לא טעלי ואפילו דרבנן: דרסה בעגול כו'. דעשויין אינן נכרות, שיהי דמוקות ואיני יודע היכן הוא אם נצטוט של עגול או בדמיון. הואיל והשתא לאו תנן מנין הוא ולא מנכחה דברי הכל יעלו, ומלא דלעיל ר' יהודה ואליבא דר' יהושע היא (ד"ה ט):

נוסחאות רש"י בת"י

אפילו במדי דרבנן. כגון תרומת פירות האלין לא טעלי: ליטרא קציעות. משקל ליטרא: קציעות. תאנים שנתכבשו בתמה ואחר כך דורסין אותן בכלי עגול ושמו עגול: על פי עשול דוקא נקט על פי את תחמומות בספק האסור אלא הסומין בלבד: ר' מאיר ור' יהודה פליגי אליבא דר' אליעזר ור' יהושע: רואין אותן פלסן כן פרוותם. גרסינן בתוספתא. לומר. אע"פ שאין התחמומות בספק האיסור מלטרפות הן לעלינות לק"א ליטראות לבטל את האיסור דמתקלינן בציטל תרומת פירות דרבנן: חללו סן פרוותם. כל הליטרואות והתחמומות מערבות עם העלינות: ר' יהושע אומר. אין התחמומות מלטרפות להעלות האיסור שהי אין בספק האיסור אלא הסומין ואם ין בזומינן כדי לבטל יטעלו ואם לאו הסומין אסורין: אפילו יש שם כו'. דקסבר כל שדרכו לימנות אינו בטל והסומין דרכין לימנות במה פומי אע"פ שאין התחמומות בספק האיסור בעינן ואין חשיבות לימנות הילכך טעלי: ומשאו. משמע מתוך העדר התעורר ימשוך אחד ויקריטיו ואחריו אחד וכן טעלי: (לב) ומשוך חד חד וימשוך אחד. יטלם אחד אחד ובכל חד נימא מרובא הוא: ופרכינן נמשך. בתמיה. הא הוי ליה האיסור קבוע ועומד. חד חד מיניהו גרסי':

עב:

עין משפט
נר מצוה

ש"א א מ"י פ"ח מהל' מאכ"א
הל' יא טוש"ע י"ד סימן קי
מע"ף ג וטור י"ד סוף סי' נ

ז ב מיי' פ"ח מהל' פסה"מ
הלכה א:

ח ג מיי' פ"ו שם הלכה ז:

מזוסף רע"י

בעלי חיים נדחין. בהמה
ונדמית בחיים דמיו דמיו גמור,
ואף לשנאיהם למה שהיה ראוי
יהיה קריבה אלף רועה (פסחים
(תנא). ואע"ג דהדר מיתו אידחו
עולם משום דמיו קמאי (תמורה
(תנא). ואיכא למ"ד אין דמיו אלף
(שמועין אלף בע"מ שנדחו חזירין
וגרנאן (קדושין ט:).

נוסחאות רש"י כת"י

המניח א"ע דנראה שיש מתוך שהבאת
דלא כרבי חייא ועוד יש ליישב מירוך
ר"ת שמחלק בין לא ליבש ולא קשיא
ההיא דפסחים (דף כה.) לר' יוחנן דלאו
אליבא דכולי עלמא קאמר טבל ויין
לרבינו זצ"ל דמורה ר' יוחנן דלרבי
דלר' [ה] יהודה נבזון טעם אלא רבי
יוחנן סבר דכרבנן [ה] בשאר איסורים
וכו' יהודה טביל ויין נסך וכן בריתא
דמניא כותיה רבי יוחנן והשם
ההיא דפסחים (ר"א) כרבנן דין
בבבוי טבל ויין מק' ואיכא השם א'
מחלוקת של מנאים בדבר דהא מניא

כוונתה דרבי יוחנן והא דמניא צפרק
 קאחמר ריש [כל] דבר שיש לו מתירין כו
 לה מתירין ותנן השביעית אסורה כל
 אחרת אסורה שביעית צמינו אלא לצינור אכל
 ומטביל וין נסך דהסם צמינא להו
 "אמאי" צמינן [ה] יו"ר יתכן הלבן תהיה
 דההיא דלקמן דאין דם מטביל דם דר
 קאחמר לה והכי נמי משני אבי לקמן
 דהדרבא פליג עליה ויש עוד לפרש ההיא
 ממסייעין למים לבטל את התרומה לאו ממ
 דהיא צאחד ותמאה והאי בששים וכו'
 ממסייע ליה דכיון ^ב דדינו צמאה וכגו
 שאל חולין אכל המים רצין על התרומה
 שאל מינו כמי שאינו היה נאסר הין
 והיה הכל נאסר שאין המים רבים על
 ונבשניהו דיניידן ונימא דב

וכגון שלא פנינו
היתה הפרישה פנינו היו אסורין בא
מומנה פפרק קמח דפסחים (דף טז:) דח
של מזה ואחא עכבר ושקל דאמר
דמי דפפרק גיד הנשה (חולין נה.) אמ
הלק ואחר הרוב אפילו ממנא ביד ע
דגבי ציבורין מיייר דשקל עכבר קב
קביעות ולכן קאמר (ב) וכנשניהו דלויני
אמרינו מרובא פריש והכי נמי אמר

שיטה מקובצת

יִכְבְּשִׁנְהוּ דְּנִינִידוּ וְנִמְצָא ב'ו'.

וקשה להם צפ"ק

פסחים (דף ט:) גבי ט' לצורין של
הנה לא אמרינן כל דפריש ט' כיון
בפנינו פירשו וא"כ מאי פריך הבא,
ולא כיון דפירש מן הקציעות בפנינו
אז אמרינן כל דפריש מרובא קא
פירש. וי"ל דה"ק דניידינהו שלא
פנינו שנסוג פנינו אחר כדי שלא
ידאה מהיכן פירש. וכן מצינו

והמה דא"ר יהודה אין
האפילו לרבי חנינא דלא
שפי' בקונטרס בהקומץ
מקדושתו כחולין וכוליה

יורל קרנז במחצת

21

וְכֹל קָבֹעַ כְּמֻחָצָה עַל מֻחָצָה דְּמִי אֵלָּא
 יִכְבְּשִׁינָהּ דְּנִיידִי א' וְנִימָא כֹל דְּפִרִישׁ מִרֹּבָא
 דְּפִרִישׁ אִמֵּר רַבָּא (הַשְׁתָּא דֶּאֱמֹר רַבִּנָּן לֹא
 יִקְרֵב) גְּזִירָה שְׂמָא יִבְאוּ י' כְּהֵנִים בְּבֵת
 אַחַת וְיִקְרְבוּ ב' א"ל הֲהוּא מִרְבֵּנָן לְרַבָּא אֵלָּא ב'
 מִזְעֵתָה מְגִיסָא אִסִּירָא מִשּׁוּם שְׂמָא יִבְאוּ י'
 כְּהֵנִים בְּבֵת אַחַת וְיִקְחוּ בַּעֲשֶׂרָה ב' כְּהֵנִים
 בְּבֵת אַחַת מִי אִפְשָׁר אֵלָּא אִמֵּר רַבָּא מִשּׁוּם ב'
 קָבֹעַ אִמֵּר רַבָּא הַשְׁתָּא דֶּאֱמֹרִי רַבִּנָּן לֹא
 יִקְרִיב אִי נִקְרִיב ב' לֹא מְרִצִי אִיתִיבִיה רַב
 הֲוֵנָא בְּרִי יְהוּדָה לְרַבָּא חֲטָאת שְׁנַתְעֲרֵבָה
 בְּעוּלָה וְעוּלָה שְׁנַתְעֲרֵבָה בְּחֲטָאת אִפִּי אַחַת
 בְּרִיבּוּא יָמוּתוּ כָּוֹלֵן ג' כִּמְה דְּבִרִים אִמּוּרִים
 כִּכְכְּהֵן נִמְלֵךְ אֲבָל כִּכְהֵן שְׂאִין נִמְלֵךְ עֲשֹׂאן
 לְמַעְלָה מֻחָצָה כְּשֶׁר וּמֻחָצָה פְּסוּל לְמַטָּה
 מֻחָצָה כְּשֶׁר וּמֻחָצָה פְּסוּל אַחַת לְמַטָּה וְאַחַת
 לְמַעְלָה שְׁנִיָּהן פְּסוּלוֹת שְׂאִי אֹמֵר חֲטָאת
 קְרִיבָה לְמַעְלָה וְעוּלָה קְרִיבָה לְמַטָּה אֵלָּא ב'
 הֵיא כְּמֵאֵן דֶּאֱמֹר ג' בְּעָלִי חִיִּים נִדְחִין הֵיא
 כְּמֵאֵן דֶּאֱמֹר ב' בְּעָלִי חִיִּים אִינָן נִדְחִין
 הֵרִי שְׁחוּטִין דְּלִכּוּלִי עֲלֵמָא נִדְחִין

למיסצינהו חד וחד כי לא
ליבא למיסמך ולמימר
יאידיחי ליה מדרבנן (נ)

גַּד לְדִיידִי וגזרֵי זֶה רִצָּן מִשּׁוֹס קִצְיוֹתָא וְהוּוּ לְהוּ דְחוּיִן מִן
מְסוּרָה וּמִתְנִי אִפִּילוּ הִכּוּר לְבִסְקוֹ אִסְרוּיִן הֶאֱזִיל וְגִדְחוּ וּשְׁבוּ אִין
לְחֹחֹר ^[א] וְ^[ב] אִמְרֵי לִי דִּהֲאִי קִצְבוּ אִינוּ דִּין מִן הַתּוֹרָה כִּמְחֵלָה עַל מַחֲלָה
זֶלְזָל אִיכ יִכְרֵי אִיסוּרֵי כִל ^[א] שֶׁן (דִּמְגוּ דִּלְחָד דִּמְנִיכֵי לִפְנֵי) הֶאֱזִיל
וְשָׁבֹד אִינוּ חֹזֵר וְנִרְשָׁה וְאִפִּי שֶׁהִכְבִּישׁ שֶׁבֶן לְרִאִיִּן לְהַקְרֵבָה הֶאֱזִיל
וְנִדְחָה מִלְּהַקְרִיב מִתְנַתּה מִפְּסוּלֵי מַעֲוָרִינִן בֶּהֱן דִּלְחוּ נִגְמִי
הִיֹּה ^[א] לְהוּ כְּפִסּוּלִין: **חֲטָאָה שְׁמַעֲרֵבָה צְעוּלָה.** צְעוּפּוֹת קִמִּי
לְהוּ תִקְנָתָא צְרַעִיָּה שֶׁאִין פִּדְיוֹן לְעוֹף כְּדִמְאֲרִינִן בִּזְמַנּוֹת
פִּרְקָה מִנְּמַנּוֹת וְהַגְסִיסִי ^{(דף קז עא):} **מַחֲלָה כְּשֶׁר וּמַחֲלָה פְּסוּל.**
מִצִּיבָא חֲטָאָה וְיִקְרִיבָנָה לְנִטָּה. וְתִיבְחָתָא לְרַבָּא מַחָה דְקִמִּי מַחֲלָה
שֶׁשֶּׁר דִּהֶא הִכָּא אִילוּ אֲחִי לְאִמְלוּכִי אֲמִרִי לִיה לֹא תִקְרִיב דְּכִקְמִי
מִמּוֹתוֹ שֶׁאִין מִשְׁנִי ^[א] לְפִסּוֹל זֶה צִידִים מִפְּנֵי תִקְנַת חֲזִירוֹ וְכִי לֹא
מִנְּךָ וְהִקְרִיב קִמִּי דִּהֲשִׁי כִלְכַּלְתָּא כְּשֶׁר וְיִרִי' מִכְּשִׁרִינִן יִרְוֹ: **לֹא**
פְּלוּגְמָתָא רַבִּי ^[א] יְהוּדָה וְרִצָּן הִיא בִּסְדֵּר יוֹמָא ^{(דף סד עא):}
הִבְרִי שְׁחוּטִין דְּלִכ'ע. כֹּל הֵךְ דְּפִלְגִי צִבְעִי חִיִּים מוֹדוּ בִּשְׁחוּטִין
יִגְדִּיחִין: **וּסְנָן.** בִּזְמַנֵּי אֵס קִרְבֵּי הֶרֶשֶׁא כּו' אֲצִרִי צֶעַל מוֹס
וְאֲצִרִי עוֹלוֹת תְּמִימוֹת הִרְבֵּה שְׁמַעֲרֵבוּ רִ"א אֲדוּרֵי אֵס קוֹדֵס
וְנִמְלֵךְ בֵּה ^[א] הִקְרִיב אֶחָד מִן הֶרֶשֶׁאִים יִקְרְבוּ כֹל הֶרֶשֶׁאִים וְאִפִּי
כִּכְתַּמְלָה דְתֵלִינִן אִיסוּרָא בִּזְאוֹתוֹ שֶׁקִּרְבֵּי רִאשׁוֹן וְהֵא הִכָּא דִּלְאוּ אֲחִי
יִרְשָׁא לְאִמְלוּכִי אִ"ל לֹא תִקְרִיב דְּכִתִּיב וְאִשָּׁה לֹא תִתְּנוּ מֵהֶם ^{(ויקרא}
^{טז):} וְכִי לֹא אִימְלִיךְ מִכְּשִׁרִינִן הֵךְ דְּפִרְשִׁי ^[א] וְלֹא תִתְּנוּ מֵהֶם: **דִּחוּ**
הוּא

ובחזר אחרת אין מפקחין: **אלא** אמר רבא משום קבוע: יתא ולא אמרי' מרובא פריש ^ל דכין דדבר חשוב הוא ולא בטל בסמוך טבעת של עזרת כוכבים שנתעברה במאה טבעות ונפלה דוד צריבא ומית חד מינייהו אמרי' דאיסורא מית והסאך מותרין מדאורייתא בטלי צרובא * דכל מילי מדאורייתא צרובא בטלי כיון מה בטלה באחד ומאה ולא שייך כל קבוע אלא בדבר הידוע שהיהמר והאיסור שלהם ידועים במקומם: **במה** דברים אלא פרק אחד הוא שמתחיל כך וקאי אכל מאי דתני לעיל ^ל:

דבר חשוב הוא ולא בטל אבל א"א וכו' נ"ל לפי הנחה (אח"כ: (יה) ואמאי נמא דהית נפיל
סוף ההתלמוד מביא בקוצר: [זו] נגיטין לימא, אלא דהמוס' שם מיליז כן, וברש"י שם מירן זה בענין אחר
שם אינו ברור כ"כ וגמלא שכתוב דהוי חיי בשעת שיטתו. ונגיטין כן נמלא ואינן ברובלין להפסיע
מוס' יבמות שם שד"ל בענין אחר:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) קינין פ"א מ"ב, (ב) שם פ"ג מ"א, (ג) [יומא סד. וש"נ] ועי' לעיל יב. וש"נ, (ד) ד"ה לעולם, (ה) דף לח:

גליון הש"ס

[תום] ד"ה אלא וכו' דכל מילי
מדאורייתא ברובא במלי וכו'.
עי' מעילה דף כ"א ע"כ צמוס'
ד"ה פרוטה וכו' וצ"מ דף ו
ע"כ צמוס' ד"ה קפץ וכו':

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

שמשלה מפני שהמשקה הירד
 כולו יעלה בבידו מן הצדדים יעלה
 באחד וואה: (בא) זיל כן
 (בב) זיל (ל) של צנה ואחת
 (בג) זיל חמץ ואתא כר' לזיל
 (ד) אלע צ"ס הייט צ"ס
 (ה) צ"ס (ז) קאמר כר' וואלו
 (ו) נבשנינו לזיל (ז) צ"ס (ח)
 (ט) פריש היכא וזיל קבוע
 (י) מוצה דמי קבוע

דדש כי אם קודם שחיטה. וע"ע

תָּה, לְכִין לְתַבְנֵל הַחִסּוֹר שׁוֹב אֵינִי
(וְאִי אִסּוֹר מִתְנַבְּטֵל בְּחִסְרֵי יִשְׂרָאֵל
מִן הָעֵדֶל, דִּהְשָׁח רִוּבָּא פִּשְׁרֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִן הַקְּבוּצָה בִּי הַכֹּהֵן, וְיִלְלֵהוּ
לֵבִי לֹא מִרְחֹבָא, מִשְׁמַע לְדָרְכֵי לֵבִי
וְיִזְכֹּרֵהוּ וּפְרִיז וְיִזְכֹּר כִּד בַּח דְּתַמְחִים
בְּכַד קִלְמָר דִּהָא לֹא יֵדַע אִיהֵא שׁוֹלָה
מִשְׁמַע דְּרִז וְזַבְח וְיִזְכֹּר הַבָּחַ עֲלֵיהּ
(עֲשֵׂה דָּם דֵּה) גְּבִי תִּשְׁתַּח וְגִזְלֵה לְמִי
שֶׁמֶלֶךְ מִלָּן מִן קִינֵי, לֵב יִהְיֶה
וְלֹא רִי, וְכִי מִן בְּכַר מִי הִסִּיר
מִן דְּכַר הָעֵדֶל (יִמְחֹט עַד) דְּקִלְמָר
פִּי' עֲלֵה (דָּף ה) אִמֵּר רִי שְׁמַעֲמֵי

מסורת הש"ס

א) לקמן ע': ע"י ירדש' תרומות פ"ה ה"א, א) [לעיל ל': יומא ח' ממוות טז': תמורה ו,]; ב) לקמן ע': פ, ה' (ד' חטפ' דתרומוות פ"ה ה"א, ט) לעיל דף עב:

מוסף רש"י

אפילו דם בכור. ומת המשתלה, לא נדחה הדם אלא מביא שער חזר ומוזוג. לחדש וכשר הדם למתנותיו וזה משלח, ולשון הדם דנקט משום שגשגה מתלוותות בדבה, אלא למ"ד אפילו בעל חיים נדחיס דקמ"י ואם משגבילא מת אחד מהן יבוא שנים ויגריל עליהם כמתחילת והשגביל ידחה, ואזכא למ"ד מביא חבירו שלא כהגדלה, דבעל חיים אין נדחין והגדלה לא מעבכא, אבל דם בכוס ומת המשתלה ישפך הדם, דשחוטין נדחין ואין חוזרין ויבא, ואזכא קח המזיר למימר אפילו דם בכוס ממוזג לא שחר (שערי דר) אקריס, שנים שנים, וזו וזו אקריס, דלחלא למימר מינו דשאי לאו דלחלוטא חא, שאי נמי לאו לחלוטא הוא ולחלוטא חיל ליה כההיא דקריב קריס שגמלן, אבל אחד אחד דליכא מינו לא (לקמן עט):

שנינו גוססאות

א) מינות אמר רב לתא דבין [ולפי"ו מיקן כשמיניא לקמן א"ל רבא דאמר רב,]; אכל כשמיניא איתא, וז"ל כשמיניא ביד ש"צ ובפרי"ז: ב) הך דמית דאיסורא מית לילי' (ש"ס): ג) איני רואה אמר לילי' (ש"ס): ד) אנא נמי רותרי תרתי קאמינא לילי' (ש"סכ"ה). ועי' ח"י לעיסות הרמב"ם צפ"י המנשה ים לגרוס: רותרי פסג' א' כנצל: ה) ל"א אמר רב יהודה אמר ר' (ש"ס): וכה' בחב"ב (ש"ס): ז) אלא אינא פירש לילי' (ש"ס): ח) ס"א ע"ד סוף כל הדורות (ש"ס): ט) ממינת כמינ' עד תנאי, נמחק וי"צ כשמינ' ל"ג וכן כרמב"ם, וכשאר פוסקים (הג' הגר"א, ונר"י דע" ט"ס בדברי הגר"א, דכשמינ' גרס ליה כשמינ' עיי"ש, וי"צ כנבלח הגר"א פ"י ק"י אות וי"צ ס"א ברוך מותרין, וי"צ י') מינת ומריבות נמחק, וי"צ כשמינ' ל"ג לא ובה' א"ל מה שחק מזה"ש פירש ורש"י (הג' הגר"א, ועי' ביאור הגר"א פ"י ק"י אות י') אות י' כ"ל שגבילא כשמינא עיסות האסורים כשמינא וחלופי הגוססאות שבה: יא) ל"ל נמי אסר (ש"ס): יב) רבי שמעון והעובדיה כוכבים שני שרי ושמואל לא, ל"ל' (ש"ס): יג) ל"א קריב ר"י אלאמא חילין איסורא בהאי דאדיל ומתניין רבנן רואי. ל"ל' ודקרי' (גמיו'): יד) דיוני זה שייך קודם ד"ה ואמאי (גמיו'), ובש"מ מומקן משום מה, אבל כשמי' כ"ס חסא: טו) ספק ראשון של עבודת לילי' (ש"ס): טז) ל"ל דלילי' אסורות (ש"ס): יז) ל"ל לשלשה (ש"ס, גמיו'): יח) ל"ל מותר. ומסת' בטיל נמחק (ש"ס): יט) ל"ל אלא הא דרנאי (ש"ס) וכע"ז בש"מ: ב) מינת מוניה נמחק (ש"ס): בא) בש"מ טוקף אי

נמי ה"מ לכתיילה אבל דיעבד, אם עלו לא ירדו כמו שאפרש לקמן הילכך אית להו דאין בדיחין: בב) בדמאורייתא חד בחרי בטיל ואין כאן אלא איסור מדרבנן משום דטבעת חשיבי לא בטל כדפירשנו כו' ל"ל' (ש"ס): בג) ל"ל בהדיא דבסמוך פירשו ארבעים כו' (ש"ס): בד) ל"ל פרישום (מאכ"ח): בה) כש"מ נוסף וטעמא משום דכיון דאפשר לחזור להערבות גזרינן לפי שישנה בעין שמוא תחזור ותתערב לכאן ע"ש התערבות אבל לים הגדול שאינו בעולם כלל שרי השאר: בו) בפ"ה משנה ו' (הגר"א): בי) ל"ל דפירשתי (ש"ס): בח) כ"ס כשמי' וכו"ע, ובכ"ס הנוט' שנתקשטה וכו' כמו במפרש, אלא דקאי לעצמם של ע"ז ולקמן בסמוך: בבא) נוס' כ"ס שהרי לא נתערב בהן אלא בעל מום אחד ובכל חד חד איכא למימר דהאי היחידא ובכל חד אמרינן מדרבדיה לאו דאיסורא הוא איהו נמי לאו דאיסורא והואו דאיסורא אול ליה בהקדמה ראשונה שקריב אחד מהן. אבל אחד אחד לא יקריבו הראשין דבכל חד מספקינן דילמא דאיסורא הוא לדיבא למימר מינו: ב) כ"ס כשמי', ונוס' כ"ס אלא. הכי קאמר פירשו הארבעים כולן למקום אחד ונתערבו בשאר טבעות אינן אסורות דאמרינן איסורא בששים איתא ודאי דהן עצמן אם לא נתערבו באחרות אסורות לעולם דאפילו ר' אליעזר לא אמר תולין לא איסורא אלא בדבר שנאבד כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא דקריב אחד מן הראשין אבל לא בפלה אחת לים אסורות דהו לא ספק ראשון אבל נתערבו באחרות הוו להו ספק ספיקה של ע"ז: פירשו ס' למקום אחד אסורות. דכיון דספיקא ברובא אימיה הא כוליה ספק ע"ז: הנה. מלהקל בספק ספיקא דע"ז כשאר איסורין: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרים. שטיין הריבואות דהו וכו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסורות: [ולריבוא אסורין]. האחרונים שהאיסור עצמו נפל שם, אבל פירש אחד מאותו ריבוא לשלשה רימונים ומן השלשה פירש אחד למקום אחד מותרין אף השלשה אלמנטיים דספק ספיקא נטיל: ופריקנן שמואל דלמר לעיל הנה נטיל' דמשמע דכשאר איסורין לית ליה ספק ספיקא: ממלן. מהני מלאי פסירה ליה: וכי תימא שני ליה דאי' שמעון. ושמואל כר' שמעון. אלא הא דרנאי. קח ממתנא דלדומינא מינה לשמואל לעיל מני: לא) גר' דהוא ר"ת כדפי' החוס':

שיטה מקובצת
טענת של עבודה טובכים ט'. עיין דש"א (ח"פ) מ' ע"ג: ומריבוא לריבוא מותרין. תימה כיון דמני פירש אחד מהן לריבוא מיד הי ספק ספיקא, ולמה ל' חו מריבוא לריבוא. ואין למד דנקיט ללשונותיהן דמלן דלכר לריבוא קמא אכר נמי מריבוא לריבוא וליהדיקן כח מלן דלכר כדפי' (טו) שהרי כןך כרייתא לא הוכר דברי האסור כלל. וי"ל משום דכריטא קמא אסור לטעם משלן כבת אחת י' וכן מריבוא נל' ומני' למקום אכר ג' האשונות אסור לטעם משלן כבת אחת י' ולא כפי' דפי' דר' אלעזר שיהיה הימר גמור מטבילן. ועוד אמר ר"י דדוקא פירשה גזרינן תנאי קח מן הקיבוצ קרי קריטש משום חומרת דקדושים, וקשה דהא אכל גבי עבודה טובכים נמי אסור היכא דפירשה לעלמא כדפי' אלמא כשאר איסורים נמי גזרינן שמה קח מן הקיבוצ. ואין למד חומרת דעבודת טובכים שאלי, דהא במקור מיימי עלה מרימונן בדין דעצלה, ואין לנחות מני דדוקא באיסורא האלא גזרינן שמה קח מן הקיבוצ כגון ערלה ועבודת טובכים אבל ערפא לא, דהא עבדי כמקור לריטותא גבי חותם של חומות דקאמרי ולי אשמועינן חתית של חומות משום דמיניכרא נפילה, ולא קאמר משום דתרומוה מותרת כהנאה, אלמא משמע דלין לחלק כהן, ואיך אינן להכיר שם שנתק' ואל מן שערד (וחסותין) וריבוא' היז רינה להמיר מעטם ספק ספיקא. ספק א' דריות גרל ספק א' דריות חל'ל' דריות הרגל ספק א' וזי א'ס א'ס ולאו. אלוטם פרי"ש שאין להמיר מעטם ספק ספיקא אלא היכא דהספקות שות כחרי ביטוליים כגון מעטביר באחרות ואחרות באחרות דכל הספקיות ע"י עירוב. אבל תוך ספיקות דחא' ספיקין אינן שות דספק ראשון א' וזי כהמה שנטל וזכא ספק שא' א'ס א'ס הוא דריות שא'ס א'ס ולאו: תנאי' היא. ואי' תמלי' לא מיימי מהיזא דלעיל נטעבירי באחרות ואחרות באחרות טבין דילקן. וי"ל דל"א) [דלפילי גרסיקין] לעיל ואחרות באחרות רי"ל וטבן אחרות באחרות וליפיקן דילקן דלין ספק ספיקא, ואשמועינן דלפילי נדמערבו ומטבטלי אפי' דילקן, וליפיקן לא מיימי לה הכא מעטם דלמי וטבילי לדחותו כדפי':

הוא דלמר. ר"א כחנן המזרי ס"ל דלפילו כשחוטין לית ליה דמייא: **אפילו דס**. שערי הנעשה צפנים בכוס שכבר נשחט אס מת המשתלה מביא חבירו מן השוק ומוזוג לדס ולא אמרינן הואלי ונדחה הדס במיתת חבירו ישפך ויביא שנים ויגריל עליהן וימכפר בהן: ואמאי

ימוסו כולן. מכיון שמת אחד מהן

ליתלי ציה וינימא דלחיסורא מית

והנומרים יקריבו: כר"א דלמר אס

קירב כו': י'. ומתניתין היא. אלמא תלינן

איסורא כשאי דלזיל: והא **אמר ר"א**.

לקמן בפירקין [עו:] דלא המיר ר' אליעזר

להקריב את הנומרים אלא שנים

שנים דודאי חד מינייהו דהיתירא שהרי

לא נתערב בהם אלא בעל מוס אחד

ובכל חד אמרינן מדחבירה לאו

דאיסורא חזיו נמי לאו דאיסורא הוא

וההוא דאיסורא חול ליה בהקדמה

לראשונה שקרב אחד מהן אבל אחד

ואחד לא יקריבו אחד מהם דבכל חד

מספקינן דלמא דאיסורא הוא דליכא

למימר מגו: יד) **טענתם של עזודם**

כוכבים. שנתקשטה בה עבודת

הטבעות שנים שנים: פירשה אהם

מאכרעיים. ונתערבה באחרות אינן

נאסרות. וכולה מפרש לא ואולי:

מאי שנה אחד מהאכרעיים. דלא אסרה

מתרובתה דלמרינן איסורא ברובא

אימיה כששים: אחד מששים נימא

נמי. הך דפריש דהיתירא הוא ואיסורא

ברובא אימיה כהמשים ותשע

הנומרים: אלא. ה"ק פירשו הארבעים

כולס למקום אחד ונתעברו כשאר

טבעות אינן אסורים דלמרינן איסורא

כששים אימיה וניהי דהקן עצמם

אס לא נתעברו באחרות אסורות

לעולם דלפילו ר' אליעזר לא אמר

חולין את האיסור אלא דבדבר שאבד

כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא

דקרב הראש של אחד מהן אבל לא

לחלותו כששים ולהתיר את הארבעים

דלין ביטול צרוב לעבודת כוכבים

והוו כולה ספק יא) **עודת כוכבים**

אכל כי נתעברו באחרות הוו להו

ספק ספיקא של עבודת כוכבים:

פירשו ששים למקום אחד אסורות.

דכיון דאיסורא ברובא אימיה הוו

כוליה ספק עבודת כוכבים: הנה

לעבודת כוכבים. מלהקל בספק

ספיקא כשאר איסורין ואפילו פירשו

ארבעים למקום אחד אסורות יא): ה"ג

תנאי היא דסנאי ר' יהודה אומר רמוני

דזן כו'. רמוני דזן אחד מנשה דכרים שאינן צטיליים הן (ט)

ר"ש אומר לריבוא אסורין. ריבוא הראשון שהאיסור עצמו נפל שם אסור אבל פירש אחד מאותו ריבוא לג' רמונים ומן השלישי יא) פירש אחד למקום

אחר מותר אף הג' אלמנטיים דספק ספיקא כטיל יא): ופריקנן **שמואל דלמר**. הנה לעבודת כוכבים דמשמע דכשאר איסורין לית ליה ספק ספיקא:

כמלן. מהני תנאי כסירה ליה: וכי סימא שני ליה נ"ע. ושמואל כר"ש אמר: כד י"א דסני. הך ממתנא דלדומינא מינה לשמואל לעיל מיניה יא):

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

עד. ורתנן ר"א אומר בו'. לא שייך למימר דלפריך מר' אליעזר לסייעיה

מדרבנן דלמרו אפילו קרבו כולן חוץ מאלה מהן יאלו לבית השריפה וגבי כוסות ישפך לאלמא דלמא דרבנן לאו משום דחייא פסלי אלא מטעם אחרנא יא): ונ**פלה** אחת מהן לים הגדול הותרו

כולן. משום דמדלדוריימא בב) ברובא כטיל כדפירשנו [מש"ה] הקילו כאן

ודוקא נפלה ממילא אבל הפילה אפילו

שוגג קנסין אטו מויד דדוקא לים

הגדול כשניה צעין אבל פירשה לא

כדמוכת כההיא בב) ופרשו ארבעים

למקום אחד דלא מהניא פרישתה ב'

להמיר השאר כה) וכן מוכח דקאמר

רב דלמר כר"א וגבי אינן המדומע

מדמע אלא לפי החשבון שמעינן ליה

לר"א כפי"ב ב') דתרומוות דלמר היא

סאה שנפלה היא סאה שעלתה אבל

האחרים לא נתקנו: **רב דלמר** דלמר

בר"א. תימא הא טעמא דר"א משום

דכמינ' (ויקרא כג) מוס צם הוא דלא

ירצו הא ע"י תערובת ירצו כדמפרש

ציומא פ' שני שעירים (דף סד). אבל

בעלמא לא וי"ל דהא דלזיטריק לן קרא

לא למד כמרי אטטריק דנלאו קרא

צרובא כטיל אלא למד כחד אטטריק

והש"ס מיימי ליה לקרא משום דכיון

דכל קך המיר הכמוס אין רלחי

להחמייר מדרבנן לגבוה:

פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא

לריבוא מותרין. לא

אטטריק מריבוא לריבוא אלא למימר

מאלן דלכסר אכסר ככולהו כדפרישית

לעיל א"נ משום דיש חילוק בין ריבוא

רלשון לריבוא שני דריבוא רלשון אי

מתהני ככולהו צבת אחת אסור

דקמתהני כחדא ספיקא כיון דצבת

אחת מתהני אבל ריבוא שני אפילו

נהנה מכולס צבת א' ספק ספיקא הוא

ושרי וכן מריבוא לג' ומג' לג' מותר

אכל אסור ליהנות מג' הראשונים צבת

אחת ומן השניים שרי מהאי טעמא

דפריש ב') וצקונטרס לא פירש כן:

לריבוא אסורין ומריבוא י' לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים יא) אסור אי כר"ש אפילו בעבודת

כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים

אלא הא דתניא ספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקה מותרת מני לא רבי

יהודה ולא ר' שמעון לעולם רבי שמעון יא) ושמואל סבר לה כר' יהודה כחדא

ופליג עליה כחדא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר

מריבוא אסורין ומריבוא י' לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים יא) אסור אי כר"ש אפילו בעבודת

כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים

אלא הא דתניא ספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקה מותרת מני לא רבי

יהודה ולא ר' שמעון לעולם רבי שמעון יא) ושמואל סבר לה כר' יהודה כחדא

ופליג עליה כחדא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר

מריבוא אסורין ומריבוא י' לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים יא) אסור אי כר"ש אפילו בעבודת כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים

אלא הא דתניא ספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקה מותרת מני לא רבי יהודה ולא ר' שמעון לעולם רבי שמעון יא) ושמואל סבר לה כר' יהודה כחדא ופליג עליה כחדא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר

מריבוא אסורין ומריבוא י' לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים יא) אסור אי כר"ש אפילו בעבודת כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתניתין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טבין: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשאי פירקא לא המיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בבן) ואזכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ואיסורא טבין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דליכא למימר האי דלחיסורא הוא: פסוי קאמינא. שמטרי טבעות שנים שנים: **פירש אהם מאכרעיים**. ונתעברתה באחרות אינה אסורת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שנה אהם מאכרעיים. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן **איסורא ברובא איסוי**. כששים: אהם מן כששים נמי. יומא קח דפירש דהיתירא הוא ואיסורא ברובא אימיה ג"ע עטמרים: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טבין בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' איסור כס' אימיה ומיזי הן עצמן אס הם איז מכיר כהן אסורות דהוו להו ספק ראשון: עד סוף פטעום. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסורת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחד אסורות: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסורות: ה"ג **תנאי היא דסנאי ר' יהודה אומר רמוני דזן כו'** אסורין ככד שש. אל ס' ערלה או של חומות הן כדמאנן לעיל חזיוו ולא נטיל: מריבוא נלמשא. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה ברובא וכל השלשה מותרין: ומשנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ע"ז הוא דהא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמלן: אפילו כשאר איסורי נמי אסר. ספק ספיקא דבדבר חסוב שאינו כטיל וטענת נמי דמשנא עלה כטיל: לא ר' יהודה ולא ר' שמעון. דהא לרי' יהודה אפילו כספק ספיקא כשאר איסורי אית ליה, כל כן צעין גע"ז. ורי' שמעון צע"ז מיהא מורה: לעולם ר' שמעון. ואלה שני לין ע"ז לשאר איסורי:

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתניתין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טבין: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשאי פירקא לא המיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בבן) ואזכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ואיסורא טבין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דליכא למימר האי דלחיסורא הוא: פסוי קאמינא. שמטרי טבעות שנים שנים: **פירש אהם מאכרעיים**. ונתעברתה באחרות אינה אסורת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שנה אהם מאכרעיים. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן **איסורא ברובא איסוי**. כששים: אהם מן כששים נמי. יומא קח דפירש דהיתירא הוא ואיסורא ברובא אימיה ג"ע עטמרים: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טבין בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' איסור כס' אימיה ומיזי הן עצמן אס הם איז מכיר כהן אסורות דהוו להו ספק ראשון: עד סוף פטעום. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסורת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחד אסורות: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסורות: ה"ג **תנאי היא דסנאי ר' יהודה אומר רמוני דזן כו'** אסורין ככד שש. אל ס' ערלה או של חומות הן כדמאנן לעיל חזיוו ולא נטיל: מריבוא נלמשא. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה ברובא וכל השלשה מותרין: ומשנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ע"ז הוא דהא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמלן: אפילו כשאר איסורי נמי אסר. ספק ספיקא דבדבר חסוב שאינו כטיל וטענת נמי דמשנא עלה כטיל: לא ר' יהודה ולא ר' שמעון. דהא לרי' יהודה אפילו כספק ספיקא כשאר איסורי אית ליה, כל כן צעין גע"ז. ורי' שמעון צע"ז מיהא מורה: לעולם ר' שמעון. ואלה שני לין ע"ז לשאר איסורי:

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתניתין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טבין: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשאי פירקא לא המיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בבן) ואזכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ואיסורא טבין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דליכא למימר האי דלחיסורא הוא: פסוי קאמינא. שמטרי טבעות שנים שנים: **פירש אהם מאכרעיים**. ונתעברתה באחרות אינה אסורת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שנה אהם מאכרעיים. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן **איסורא ברובא איסוי**. כששים: אהם מן כששים נמי. יומא קח דפירש דהיתירא הוא ואיסורא ברובא אימיה ג"ע עטמרים: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טבין בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' איסור כס' אימיה ומיזי הן עצמן אס הם איז מכיר כהן אסורות דהוו להו ספק ראשון: עד סוף פטעום. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסורת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחד אסורות: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסורות: ה"ג **תנאי היא דסנאי ר' יהודה אומר רמוני דזן כו'** אסורין ככד שש. אל ס' ערלה או של חומות הן כדמאנן לעיל חזיוו ולא נטיל: מריבוא נלמשא. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה ברובא וכל השלשה מותרין: ומשנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ע"ז הוא דהא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמלן: אפילו כשאר איסורי נמי אסר. ספק ספיקא דבדבר חסוב שאינו כטיל וטענת נמי דמשנא עלה כטיל: